

Naš ded.

Vesna vrača se zelena
Spet iz tujih deželâ,
S cvetjem mladim okrašena
Kot poslanka iz nebâ.

Ded prižigajo si pipo,
Devajo jo med zobê,
Pa na klopi tam pod lipo,
Zbrani deci govoré:

V zraku ptice lahkokrile
S pevanjem jo veselê,
Ž njo so hkrati se vrnile,
Pa si gnezdece gradê.

„Mnogo Bog mi je podelil
Tu na zemlji lepih dni,
A najbolj sem se veselil
Vselej pomladi, kot vi.

Cvet zvedâv iz zemlje gleda,
Če je že vstajenja čas,
Komaj, komaj se zaveda,
Kaj je led in nočni mraz.

Toda leta so minila,
Kakor bodo tudi vam;
A pazimo, da vrnila
Večna pomlad bo se nam.“

Drugi dan je ded obležal
V postelji — in ni več vstal;
Predno dan je bil odbežal,
Že v Gospodu je zaspal.

Gradiški.

Starček.

Iz sobe tihe sključen starček
Na pomladansko polje zre,
Kjer žito iz zemlje poganja,
Kjer cvet pri cvetu že cvete.

„O da bi vendar upi moji
Ozeleneli še kedaj,
Da radost bi se povrnila
In cvetje mladih dni nazaj!“

Čez dneve tri pa zakopali
So starčka trudnega v zemljó,
A dušo angeli nebeški
Odnegli so tja gor v nebo ...

Taras Vasiljev.

Pomladnemu solncu.

O solnee ti nebeško,
Ki ploveš na zapad,
Sem v sobo mojo tiho
Posij mi še enkrat!

Mogoče, da se zreva
Poslednjikrat sedaj;
Jaz šel bom tja, odkoder
Me več ne bo nazaj.

Ti staro pot hódilo
Še mnogo bodeš let,
A mene pa že kliče
Gospod na oni svet!

V. Žirov.

